

[Holger Larsen.]

rejsende kom ikke til at se særlig godt ud efter den Vask. Meddelelsen om, at ogsaa en af Mandskabet var blevet angrebet af Influenza, forøgede Uhyggen. Jeg erkender, at paa dette Tidspunkt talte det ærede Medlem fra denne Sal Hr. Mortensen og jeg sammen og talte om det uforsvarlige i en saadan Rejsemaade. Vi blev enige om — ikke med Soldaterraadets Billigelse, men udenom Soldaterraadet, som vi ikke kendte noget til — at henvende os til den højtærede Trafikminister — det var naturligvis i den Egenskab, den højtærede Trafikminister har som højeste Embedsmand, men det var dog ogsaa i nogen Grad som, maa jeg bruge Udtrykket, Ven, vi vilde henvende os til ham, idet vi kendte ham som medansvarlig for denne Overfart, og vi vilde sige til Trafikministeren: Det vil være uforsvarligt at gaa en Nat i Møde paa den Maade under de forfærdelige Forhold. Dette var Søndag Morgen. Det lykkedes os dog ikke at faa dette Telegram af Sted med Ordet uforsvarlig. Vi mødte Kaptajnens Modstand. Han ansaa nemlig ikke Forholdene for uforsvarlige, og dertil var maaske ikke saa meget at sige, for Kaptajnen saa paa de ydre Forhold, og saa længe Skibet laa fast i Isen, mente han ikke, Forholdene var uforsvarlige. Vi andre, der saa paa de indre Forhold, fandt dem uforsvarlige. Det lykkedes os altsaa ikke at faa Telegrammet af Sted paa det Tidspunkt, men først senere, efter at det var blevet censureret.

Søndag Formiddag opstod der Mytteri blandt Passagererne. Passagererne samlede sig — jeg ser, den højtærede Justitsminister rejser sig i Sædet, men der var intet at gøre, for vi afværgede det opstaaende Mytteri. Det var umuligt at vedblive at betale de Priser, som forlangtes for Maden; mange kunde simpelt hen ikke betale; Største Delen af de rejsende var fattige Mennesker, som havde været paa Rejse i flere Dage. Da man henvendte sig til Kaptajnen, erklærede denne, at han var ikke øverste Myndighed i saa Henseende, men det var Restauratøren, som boede i Korsør, og Restauratøren var ikke om Bord, men havde en Repræsentant om Bord. Saa blev man enig om, at naar man ikke kunde faa Priserne ned, var der ikke andet at gøre end at rationere Maden, saaledes at der kunde laves en Ret Mad til Middag og en til Aften, og, naar man havde spist, nægte at betale. Naar man havde spist, skulde man nægte at betale; det er derfor, jeg kalder det Mytteri. Forinden man satte denne Bevægelse i Aktion, henvendte man

sig til de to Folketingsmænd, der var om Bord; man havde opsporet, at der var to Folketingsmænd om Bord. Det havde man ikke faaet at vide, før dette Radiotelegram var afsendt. Vi skulde nemlig nok tie stille med, at der var to Folketingsmænd om Bord. Jeg har aldrig hørt den danske Rigsdag eller en Regering blive behandlet saa nedværdigende, som det skete om Aftenen. Alt det, der blev sagt om Rigsdagsmænd og Regering, og alt det, der blev sagt om, hvorledes man sørgede for at faa Flasket og Smørret af Sted, medens man lod 250 Passagerer sidde hjælpeløse i Snestormen i Store Bælt — alt det var af den Art; at jeg vilde skulde vogte mig for at optræde som Forsvarer for den danske Rigsdag. Men næste Dag kunde det ikke dækkes mere, at der var to Folketingsmænd om Bord, efter at dette Radiotelegram var afsendt. Saa kom der en Passagerkomité og meddelte os, at saadan og saadan vilde man gøre, sætte sig til Bords og nægte at betale. Naturligvis maatte vi fraraade den Fremgangsmaade og sige: det er fuldkommen ulovligt, det lader sig ikke gøre at praktisere en saadan Fremgangsmaade, vi maa forhandle med Kaptajnen eller Restauratøren. Det havde de forsøgt. Saa gik vi til dem. Kaptajnen erklærede overfor os, at han paa dette Omraade ikke var den øverstbefalende — et Forhold, jeg for øvrigt ikke forstaar, jeg kan ikke se, at der, naar et Skib er Havarist, kan være nogen, som er mere øverstbefalende end Kaptajnen, ogsaa hvor det gælder Forplejningen paa Skibet. Det var han imidlertid ikke. Der maa gælde særlige Forhold paa Færgerne, det maa ikke være Søloven, der gælder dér. Saa forhandlede vi med Restauratørens Repræsentant. Han turde ikke gaa ind paa Prisnedsættelse. Man var ikke i Stand til mere at fremstille ordentlige Varer, men man kunde stege et Stykke Oksekød og levere nogle Kartoffler til. Der forlangtes halvanden Krone for Lobescowes — halvanden Krone! Jeg beder ærede Medlemmer sammenligne Prisen halvanden Krone for Lobescowes med den Pris, som de undertiden er indigneret over, at Restauratøren her forlanger, nemlig 65 Ø. Naar man af nødstedte, fattige Mennesker forlanger halvanden Krone for en Smule Lobescowes, saa er det ikke underligt, at de reagerer derpaa. Saa maatte vi give Restauratørens Repræsentant en Garanti, idet vi sagde til ham: Lever den Lobescowes for 1 Kr., saa skal vi garantere, at hvis Deres Restauratør bliver utilfreds og han indsender Andragende til Trafikministeren, skal vi gaa til ham og foranledige, at han